

Mál nr. 269/2013
M
og V v/ frjálsrar ábyrgðartryggingar K.

Vinnuslys við fall af þaki kofabyggingar 1. febrúar 2013.

Gögn.

1. Málskot móttakið 15. ágúst 2013 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 26. ágúst 2013, ásamt afriti bréfs V til K dags. 14.maí 2013 og bréfi K til V dags. 9. júlí 2013.

Málsatvik.

M slasaðist við vinnu sína hjá K þar sem hann féll niður af þaki kofabyggingar sem hann var að vinna að inni í húsi á vegum K. M fór upp á þak kofans sem var í smíðum en skv. upplýsingum í lögregluskýrslu var hæsti punktur kofans í 3,1 metra hæð. M var að leggja pappa á þakið þegar hann féll niður, lenti á steinsteyptu gólfi og slasaðist nokkuð. Vinnueftirlit ríkisins gerði skýrslu vegna slyssins og þar kemur fram að orsök slyssins megi rekja til þess að engar fallvarnir hafi verið til staðar á vettvangi og meðverkandi ástæða geti verið þrængsli við vinnuáðstæður. Í skýrslunni er vísað til reglna nr. 547/1996 þar sem kemur fram í gr. 21.1. í B.hluta IV. viðauka að það skuli vera handrið á vinnuflötum sem eru í meira en tveggja metra hæð. Vinnueftirlitið bannaði ennfremur alla þakvinnu þangað til vinnupallar með öruggum fallvörnum hefðu verið settir við kofann sem var verið að byggja. Í lögregluskýrslu þar sem skýrsla er tekin af M kemur fram að hann hafi velt því fyrir sér að setja á sig hjálm, belt og band við störf sín en hafi ekki gert það vegna þess að heitt hafi verið í húsinu og hann hafi metið það svo að óþægilegt og heftandi hafi verið að vera með þann búnað við þær aðstæður sem voru við byggingu kofans.

M telur að vinnuveitandi hans K beri skaðabótaábyrgð á afleiðingum vinnuslyssins með því að hafa ekki séð til þess að fallvarnir væru fyrir hendi og þannig hafi K brotið gegn ákvæðum laga nr. 46/1980 sem og reglum nr. 547/1996. M telur ennfremur að K hafi ekki séð til þess að hlífðarbúnaður hafi verið notaður við störf M, eins og M telur að K hafi átt að hlutast til um. M telur að röksemdafærsla V um að hafna greiðsluskyldu byggist fyrst og fremst á eigin sök M. M bendir í því samhengi á 23.gr. a skaðabótalaga nr. 50/1993 þar sem fram kemur að óheimilt sé að skerða bætur til starfsmanns í vinnuslysum nema háttsemi hans sem leiddi til tjóns uppfyllti þau skilyrði að vera ásetningur eða stórkostlegt gáleysi. Þannig hafi ekki háttað til við slys M og hann telur því óskipta bótaskyldu vera fyrir hendi úr ábyrgðartryggingu K hjá V.

V vísar til þess að M hafi verið 58 ára gamall á slysdegi, með iðnmenntun og hafi starfað hjá K árum saman. Vísar V einnig til þess að M sjálfur hafi haft töluvert um það að segja hvernig vinnu var háttáð við byggingu þess kofa sem hann vann að þegar hann slasaðist, til hafi staðið að byggja hann utanhúss en M hafi ásamt samstarfsmanni sínum frekar viljað gera það innanhúss. M hafi því ráðið framkvæmd verksins sem hafi verið einfalt og slysið megi fyrst og fremst rekja til þess að M sjálfur hafi ekki gætt þess að vinna verkið réttilega og vera með réttan öryggisbúnað sem þó var tiltækur á vinnustaðnum.

Álit.

Ágreiningur málsins lýtur að því hvort K, vinnuveitandi M, beri skaðabótaábyrgð á afleiðingum líkamstjóns sem M hlaut í vinnuslysi þegar hann féll tæpa þrjá metra af kofaþaki niður á steinsteypt gólf. Hvað sem öðru líður verður ekki litið fram hjá skýru álitum Vinnueftirlits ríkisins um að K hafi sem atvinnurekandi ekki sinnt skyldum sínum, skv. lögum nr. 46/1980 og reglum 547/1996, nægilega vel. Þær skyldur lúta fyrst og fremst að því að tryggja fallvarnir við vinnuflæti sem ná yfir tveggja metra hæð. Gögn málsins sýna greinilega að M var við vinnu í meira en tveggja metra hæð og fallvarnir voru ekki fullnægjandi. Telja verður bein orsakatengsl milli þessa

skorts á fallvörnum og þess að M hlaut líkamstjón. Telst K því bera skaðabótaábyrgð vegna slyss M.

Þegar litið er til háttsemi M við verkið verður hins vegar ekki hjá því litið að hann var bæði menntaður og reyndur til þeirra starfa sem hann hafði með höndum. M lýsir því sjálfur í lögregluskýrslu að hann hafi getað nýtt sér öryggisbúnað, hjálm, belti og band en hafi kosið að gera það ekki vegna mögulegra óþæginda við að nota slíkan búnað við vinnu sína. Alla jafna verður að líta svo á að það að gera ekki þær öryggisráðstafanir sem tiltækar eru sé gáleysi af hálfu starfsmanna sem vinna störf í meira en tveggja metra hæð. Í ljósi aldurs og reynslu M og þess sjálfstæðis sem vænta má vegna þess að hann hafi í starfi sínu hjá K er það að nýta ekki augljósan öryggisbúnað stórkostlegt gáleysi af hans hálfu. Þá stoðar ekki að vísa til mögulegra óþæginda sem það hefði haft í för með sér að nota slíkan búnað. Með hliðsjón af aðstæðum og atvikum í málinu verður M að bera helming tjóns síns sjálfur með vísan til 23.gr.a skaðabótalaga nr. 50/1993.

Niðurstaða.

M á rétt á að fá helming tjóns síns bætt úr frjálstri ábyrgðartryggingu K hjá V.

Reykjavík 24. september 2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Ólafur L. Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.